

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 4To/18/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121010127
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 04. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomír Bušík, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2022:6121010127.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ľubomíra Bušíka, PhD. a sudcov JUDr. Jozefa Mikluša a JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., v trestnej veci obžalovaného A.. S. K., za prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr.zák., na verejnom zasadnutí dňa 7. apríla 2022, o odvolaní obžalovaného A.. S. K. proti rozsudku samosudcu Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 0T/12/2021 zo dňa 23.09.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného A.. S. K. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom samosudcu Okresného súdu Banská Bystrica, sp. zn. 0T/12/2021 zo dňa 23.09.2021 bol obžalovaný A.. S. K. uznaný za vinného z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., ktorého sa dopustil tým, že

že dňa 20.02.2021 v čase o 21:30 hod. viedol ako vodič po predchádzajúcom požití alkoholu osobné motorové vozidlo zn. Mercedes-Benz G 350 ev. č. TT-XXXHU v obci Donovaly, pričom pri chate „H.“ bol zastavený a kontrolovaný policajtmí Okresného riaditeľstva PZ v Banskej Bystrici, na výzvu ktorých sa pri kontrole podrobil dychovej skúške, pri ktorej mu bolo elektronickým meračom AlcoQuant 6020 plus č. A409655 v čase o 21:34 hod. namerané 0,85 mg/l alkoholu v dychu, pri opakovanej skúške vykonanej o 21:54 hod. mu bolo namerané 0,91 mg/l alkoholu v dychu a o 23:10 hod. mu bolo namerané 0,91 mg/l alkoholu v dychu.

Za to bol odsúdený podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., v spojení s § 38 ods. 2 Tr. zák. a § 56 ods. 2 Tr. zák. k peňažnému trestu vo výške 1 500,- €, pričom súčasne samosudca podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. obžalovanému ustanovil pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody vo výmere 45 dní. Samosudca taktiež podľa § 61 ods. 2 Tr. zák. v spojení s § 38 ods. 2 Tr. zák. uložil obžalovanému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu v trvaní 2 rokov.

Svoje rozhodnutie vo vzťahu k zavineniu prvostupňový súd odôvodnil tým, že obžalovaného zo žalovaného skutku usvedčuje výpoveď zasahujúceho policajta svedka U. N., ktorý pomerne jasne, zrozumiteľne (a z dejového hľadiska) logicky popísal priebeh služobného zákroku voči obžalovanému, ako aj okolnosti, ktoré tomu predchádzali. V tejto súvislosti zdôrazňuje, že výpoveď tohto svedka plne korešponduje so spísanou správou o vykonaní tohto služobného zákroku, ktorú správu obžalovaný na viacerých miestach bez výhrad podpísal (č.l. 17). Rovnako tak samosudca poukazuje na skutočnosť, že má za spoľahlivo preukázané, že obžalovaný sa potom, ako ho policajti dňa 20.02.2021 v čase o 21.30 h zastavili na jeho motorovom vozidle, na základe ich výzvy, podrobil dychovej skúške na prítomnosť alkoholu v dychu, ktorej výsledok bol pozitívny, s nameranou hodnotou 0,85 mg/l alkoholu v dychu, kde prvá dychová skúška bola vykonaná o 21.34 h, následne obžalovaný vykonal opakované dychové skúšky na prítomnosť alkoholu v dychu, pričom aj výsledky týchto skúšok boli pozitívne s

nameranou hodnotou 0,91 mg/l alkoholu v dychu. Akcentuje pritom, že opakované dychové skúšky boli vykonané v ten istý deň o 21.54 h a 23.10 h. Samosudca tiež poukazuje na skutočnosť, že obžalovaný nenamietal, že by pred jazdou nepožil alkoholické nápoje, priznal, že pred jazdou vypil fľašu Proseca, t. j. šumivého vína o objeme 0,7 L, avšak obžalovaný v rámci svojej obhajoby spochybňoval nameranú hodnotu alkoholu v dychu, keď podľa jeho názoru po vypití jednej fľašky Proseca nemohla byť hladina alkoholu v dychu vo výške takmer 2 promile. V tejto súvislosti obžalovaný namietal na hlavnom pojednávaní zákonnosť jednotlivých dychových skúšok zo strany policajtov s tým, že zároveň poukázal na skutočnosť, že žiadal i o vykonanie lekárskeho vyšetrenia odberom a vyšetrením krvi, čo mu však nebolo zo strany polície umožnené. V prípade tejto obhajobou obžalovaného samosudca v písomných dôvodoch rozsudku konštatuje, že vo všetkých prípadoch dychových skúšok obhajobu obžalovaného o nezákonnosti týchto úkonov neakceptoval a samosudca veľmi podrobne rozvádza v písomných dôvodoch rozsudku, že všetky tri relevantné dychové skúšky považuje za zákonné a nemá pochybnosti o ich zákonnosti.

V prípade prvej dychovej skúšky vykonanej o 21.34 h dňa 20.02.2021 akcentuje skutočnosť, že sám obžalovaný začiatkom prípravného dozna, že požíval alkoholické nápoje, kde od posledného požitia prešlo viac ako 15 minút, pričom toto svoje tvrdenie upravil až v ďalšej časti dokazovania, až na hlavnom pojednávaní. Samosudkyňa v tejto súvislosti poukazuje na to, že pred sudkyňou obžalovaný nepoukazoval na nezákonnosť tejto prvej dychovej skúšky a preto túto zmenenú obhajobu považuje prvostupňový súd za účelovú, s cieľom vyhnúť sa trestnej zodpovednosti za spáchaný skutok.

Ohľadne druhej dychovej skúšky vykonanej dňa 20.02.2021 o 21.54 h s nameranou hodnotou 0,91 mg/l alkoholu v dychu, samosudca konštatuje, že okrem vyjadrenia obžalovaného, zo žiadnych iných dôkazov nevyplýva, že medzi vykonaním prvej a druhej skúšky obžalovaný fajčil a telefonoval. Svedok U. N. si už na podrobnosti nepamätal, avšak uviedol, že v podobných prípadoch osoby, u ktorých bola je vykonávaná dychová skúška, riadne poučil. Zo záznamu je tiež zrejmé, že medzi jednotlivými skúškami ubehla doba 20 minút.

Ani v prípade tretej dychovej skúšky vykonanej dňa 20.02.2021 o 23.10 h s nameranou hodnotou 0,91 mg/l i v tomto prípade považuje skúšku za zákonnú s tým, že nemožno dychovú skúšku považovať za nezákonnú len preto, že nebola vykonaná opakovane.

V súvislosti s argumentom obžalovaného na hlavnom pojednávaní, že obžalovanému bolo znemožnené lekárske vyšetrenie odberom krvi, poukazuje samosudca jednak na výpoveď svedka U. N., že obžalovaný bol o takejto možnosti krvnej skúšky poučený, avšak obžalovaný túto krvnú skúšku nežiadal. Poukazuje pritom na záznam o skutku na č.l. 17 a preto i tomto smere považuje argumentáciu obžalovaného za účelovú, pretože súd nevidí žiadny dôvod, prečo by mu policajti krvnú skúšku neumožnili vykonať. Samosudca poukazuje tiež na to, že obžalovaný ani nevedel riadne špecifikovať čas, kedy mal opakovane žiadať o vykonanie krvnej skúšky a kedy mu mala byť zo strany polície táto krvná skúška odopretá. Súd preto na základe vykonaných dôkazov konštatoval, že lekárske vyšetrenie odberom krvi nebolo u obžalovaného vykonané z dôvodu, že obžalovaný o takéto vyšetrenie v skutočnosti nežiadal.

Vo vzťahu k námietkam obžalovaného na veľkosť písma na dôkaze na č.l. 17 samosudca konštatuje, že obžalovaný pokiaľ nemal vhodné svetelné podmienky a veľkosť písma mu znemožnila prečítať a porozumieť obsahu predmetného záznamu, túto skutočnosť mohol obžalovaný namietat v čase, keď záznam podpisoval a prípadný text, ktorý nevidel alebo nemohol z iných dôvodov prečítať, nemal podpísať, čo však v danom prípade obžalovaný neurobil a z tohto dôvodu ani túto obhajobu obžalovaného súd neakceptoval.

Vo vzťahu k odmietnutým obžalovaným navrhovaným dôkazom a to výsluchy svedkov P. C. V. a P. Q. N., ktorí mali dosvedčiť, že obžalovaný bezprostredne pred vykonaním prvej dychovej skúšky pil alkohol a že medzi prvou a druhou dychovou skúškou obžalovaný fajčil a telefonoval, súd uviedol, že o zákonnosti jednotlivých dychových skúšok nemal pochybnosti a rovnako tak odmietol aj vykonať dôkaz výsluchom svedka P. A. E., druhého člena hliadky a policajtov, ktorí mali službu na OO PZ v Žiari nad Hronom. Súd pritom uvádza, že vykonané dôkazy postačovali súdu na rozhodnutie vo veci, pričom súd nepredpokladá, že druhý člen hliadky P. A. E. by vzhľadom na odstup času vedel podrobne popísať okolnosti zákroku a teda i spáchaného skutku. Tento svedok nebol vypočutý ani v prípravnom konaní, pričom pokiaľ ide o

ďalších svedkov, ktorí mali službu CPZ na OO PZ Žiar nad Hronom, ktorí mali preukázať, že výsledok rannej dychovej skúšky bol u obžalovaného negatívny, čo má podľa obžalovaného spochybňovať legalitu predtým vykonaných dychových skúšok, súd konštatuje, že obžalovaný pred jazdou preukazateľne vypil fľašu Proseca v objeme minimálne 0,7 L, pričom o správnosti výsledku dychových skúšok nemal žiadne pochybnosti. Poukazuje pritom na časť zápisnice, ktorá bola prečítaná na hlavnom pojednávaní a to zápisnice, kedy bol obžalovaný vypočutý v prípravnom konaní pred sudcom pre prípravné konanie, kde sám uviedol, že policajti „ho zastavili v tej najnevhodnejšej možnej chvíli, lebo len nedávno predtým dopil víno a asi bol na vrchole tej krivky“. Z uvedených dôvodov konštatuje samosudca, že obžalovaný si bol teda vedomý svojho protiprávneho konania, pričom celá jeho obhajoba prednesená na hlavnom pojednávaní nemá oporu v žiadnom z vykonaných dôkazov a preto podľa názoru samosudcu naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., keď jazdil na motorovom vozidle po predchádzajúcom požití alkoholických nápojov.

V súvislosti s druhom a výmerou trestu samosudca konštatuje, že v prípade obžalovaného prihladol i na pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, kde konštatuje, že u obžalovaného neexistuje žiadna poľahčujúca a ani žiadna priťažujúca okolnosť. Samosudca uvádza, že neprihladol na poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. j/ Tr. zák., že obžalovaný viedol pred spáchaním trestného činu riadny život a to s poukazom na množstvo priestupkov, ktoré obžalovaný spáchal na úseku cestnej dopravy. Rovnako tak súd neprihladol na poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l/ Tr. zák., že sa obžalovaný s spáchanému trestnému činu priznal a tento úprimne oľutoval a to vzhľadom na zmenu postoja obžalovaného na hlavnom pojednávaní, kde súd uvádza, že vzhľadom na tento postoj neboli splnené podmienky na použitie tejto poľahčujúcej okolnosti. Napokon súd dospel k záveru, že v prípade obžalovaného pre naplnenie účelu trestu je možné v danom prípade uložiť obžalovanému peňažný trest, za súčasného uloženia trestu zákazu činnosti a v tejto súvislosti považuje uložený trest za primeraný a zákonný tak, aby sa týmto trestom dosiahlo naplnenie účelu trestu.

Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie obžalovaný a to prostredníctvom svojho obhajcu, najskôr blanketové a neskôr, na základe výzvy krajského súdu, doplnil dôvody svojho odvolania. V písomných dôvodoch odvolania obhajca obžalovaného uvádza, že rozsudok považuje za nezákonný a nespravodlivý a to z dôvodu, že dôkazy, na ktorých prvostupňový súd založil svoje právne i skutkové závery obsiahnuté v rozsudku, neboli vykonané v súlade so zákonom a sú teda neprípustné a nezákonné, ďalej dôkazy navrhované obhajobu na preukázanie pravdivosti tvrdenia obžalovaného neboli prvostupňovým súdom na hlavnom pojednávaní vôbec vykonané a taktiež, že závery prvostupňového súdu, uvedené v rozsudku, vychádzajú z nedostatočne zisteného skutkového stavu. Okrem toho obhajca obžalovaného poukazuje na to, že prvostupňový súd nezohľadnil existenciu viacerých poľahčujúcich okolností, ktoré môžu mať vplyv na druh a výmeru trestu a že došlo k porušeniu základných zásad trestného konania, pričom uložený trest je vzhľadom na okolnosti prípadu a osobu obžalovaného neprímerane prísny.

V prvom rade podrobne obhajca obžalovaného rozvádza uloženie trestu zákazu činnosti, kde takýto druh považuje za neprímerane prísny trest. Zdôrazňuje, že výkon takéhoto trestu výrazne negatívne zasahuje do osobného a pracovného života obžalovaného a nezodpovedá ani povahe spáchaného skutku. Akcentuje pritom skutočnosť, že v danom prípade už došlo k faktickému výkonu viac ako polovice uloženej trestnej sadzby zákazu činnosti a preto má odvolací súd možnosť upustiť od uloženia trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá v cestnej premávke. Trest zákazu činnosti, podľa názoru obhajcu, výrazne zasiahne do osobných práv obžalovaného a to v prvom rade do výkonu jeho povolania, pretože po uložení trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá v cestnej premávke za úmyselné konanie z dôvodu straty bezúhonnosti musí byť obžalovaný Ministrom spravodlivosti SR odvolaný z funkcie exekútora. V konečnom dôsledku preto uložený trest zákazu činnosti považuje za neprímeraný k závažnosti konania, k osobe obžalovaného, k skutkovým okolnostiam (prvé spáchanie takéhoto konania na úseku dopravy, jazda pod vplyvom alkoholu po miestnej komunikácii na krátkom úseku), zasiahne do jeho ústavne garantovaného práva na súkromný život, zabezpečenia živobytia pre seba a svoju rodinu. Ďalej v písomných dôvodoch odvolania obhajca obžalovaného podľa jeho názoru poukazuje na skutočnosť, že výška nameranej hodnoty alkoholu v dychu nebola podľa názoru bez akýchkoľvek pochybností ustálená a postup príslušníkov PZ pri dychových skúškach nebol v súlade s technickými požiadavkami výrobcu na vykonávanie dychových skúšok príslušným analyzátorom dychu. Zdôrazňuje, že výsledok merania koncentrácie je správny a relevantný len vtedy, ak je dodržaný výrobcom presne stanovený postup merania, ktorý v danom prípade dodržaný nebol a to v prvom prípade z dôvodu, že nebola dodržaná lehota 15 minút od posledného požitia alkoholu, pri opakovanej dychovej skúške zase obžalovaný v ruke držal mobilný telefón s prebiehajúcim hovorom a taktiež vyfajčil niekoľko cigariet.

Obhajca obžalovaného tiež poukazuje na to, že príslušníci hliadky PZ výslovne odignorovali, resp. zamietli žiadosť obžalovaného o lekárske vyšetrenie na stanovenie presnej hodnoty alkoholu v krvi s tým, že podľa jeho názoru je nesporné, že postup príslušníkov hliadky PZ bol nesprávny a pre presné stanovenie nameranej hodnoty alkoholu v dychu, resp. v krvi, aj nedostatočný. Vzhľadom potom na skutočnosť, že neboli vykonané dôkazy, ktoré navrhol obžalovaný, považuje potom dokazovanie vykonané na hlavnom pojednávaní za arbitrálne a nepreskúmateľné.

V písomných dôvodoch odvolania poukazuje obhajca obžalovaného ďalej na to, že súd mal možnosť doplniť dokazovanie aj znaleckým dokazovaním znalcom z odboru súdneho lekárstva, ktorý by podľa názoru obhajoby preukázal, že je z medicínskeho hľadiska nemožné, aby pri dychovej skúške v čase o 23.00 h, kedy bola nameraná hodnota 0,91 mg/l alkoholu, ráno o 07.00 h by bola už nameraná hodnota 0,0 mg/l alkoholu v dychu. Podľa názoru obhajcu obžalovaného tým bola porušená zásada vyhľadávania podľa § 2 ods. 10 Tr. por. a preto sa nestotožňuje so záverom samosudcu, že by sa súd pri rozhodovaní zaoberal a vysporiadal s námietkami obžalovaného o vykonaní dychových skúšok, kde takýto postup považuje za neprijateľný a nepreskúmateľný.

Napokon v písomných dôvodoch odvolania poukazuje, že prvostupňový súd sa nesprávne vysporiadal i s poľahčujúcimi okolnosťami v prípade osoby obžalovaného a to vo vzťahu k vedeniu riadneho života a taktiež vo vzťahu k doznaniu a účinnému oľutovaniu. Celkovo hodnotil rozsudok prvostupňového súdu za arbitrálne nepreskúmateľný, kde podaním odvolania sa domáha, aby odvolací súd oslobodil obžalovaného spod obžaloby, resp. aby odvolací súd doplnil dokazovanie a následne vo veci rozhodol sám, že obžalovaného sám spod obžaloby oslobodí.

Na verejnom zasadnutí obhajca obžalovaného sa v plnom rozsahu pridržiaval dôvodov odvolania s tým, aby v prípade obžalovaného zväžil krajský súd ľudské hľadisko, kde uložený trest prvostupňovým súdom považuje za trest, ktorý je uložený nielen pre obžalovaného, ale aj pre jeho rodinu. Zdôraznil, že obžalovaný sa doznáva, prejavil aj ľútosť, hanbí sa za skutok, poukazuje na okolnosti, za ktorých ku skutku došlo a to v nočných hodinách, na prázdnej ceste a preto sa domáha oslobodenia spod obžaloby. Naproti tomu prokurátor krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí uviedol, že považuje rozsudok prvostupňového súdu vo všetkých ohľadoch za zákonný a správny a odvolanie obžalovaného navrhol ako nedôvodné zamietnuť.

Samotný obžalovaný na verejnom zasadnutí uviedol, že sa hanbí, čo sa stalo s tým, že verí, že odvolací súd zohľadní jeho argumentáciu v odvolaní, kde sa nestotožňuje s výpoveďou príslušníka PZ, ktorý bol vypočutý, nakoľko nevie, prečo tento nehovorí pravdu ohľadne toho, kto bol vedúcim hliadky a ako prebiehala ich komunikácia. Akcentoval pritom skutočnosť, že mu predsa povedal, „teraz som dopil“. Navrhol, aby bol spod obžaloby oslobodený.

Na základe podaného odvolania Krajský súd v Banskej Bystrici v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Po postupe v zmysle citovaného ustanovenia krajský súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Podľa § 2 ods. 10 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 2 ods. 14 Tr. por. strany sú si v konaní pred súdom rovné.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák., trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 Tr. zák., pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, pritažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Citovanými ustanoveniami sa prvostupňový súd dôsledne riadil. V dôvodoch svojho rozhodnutia prvostupňový súd veľmi dôsledne a podrobne rozviedol zistený skutkový stav veci, o ktorom ani Krajský

súd v Banskej Bystrici nemá žiadne pochybnosti, pričom i rozsah preukázaného skutkového stavu považuje krajský súd za dostatočný pre spravodlivé rozhodnutie.

Vo vzťahu k zavineniu obžalovaného poukazuje krajský súd nielen na údaje obžalovaného, že pred jazdou požil alkoholické nápoje, ale najmä na výpoveď zakročujúceho príslušníka PZ a ďalšie listinné dôkazy, ako zápisy o dychových skúškach na č.l. 18, ktoré sú doložené i certifikátom o overení predmetného meradla. Osobitne poukazuje krajský súd na záznam o skutku na č.l. 17. Z predmetného záznamu je zrejmé, najmä z hľadiska časovej postupnosti, že tento bol spisovaný po oboch odberoch na mieste činu tak, ako to vyplýva zo zápisu, kde sú zaznamenané hodnoty oboch meraní, kde až pod týmto sa nachádza poučenie, že vodič lekárske vyšetrenie nežiada. Toto poučenie podpísal samotný obžalovaný, čo je nepochybné z č.l. 17 a je zrejmé, že v tomto smere obhajoba obvineného, že telefonoval s priateľom medzi prvým a druhým odberom, ktorý mu odporučil lekárske vyšetrenie, je teda účelová a zjavne ničím nepodložená. Obžalovanému v čase spísania záznamu preto nič nebránilo trvať na dopísaní, že žiada i odber krvi a lekárske vyšetrenie. V prípade obžalovaného ide navyše o osobu právne znalú, ktorá tak, ako to vyplýva zo zápisnice o výsluchu obvineného z č.l. 10 až 13 pred povereným príslušníkom PZ sám uviedol, že vo večerných hodinách popíjal alkohol a to sedmičku vína, neskôr „po telefonickom rozhovore sa rozhodol navštíviť známeho, ktorý má nehnuteľnosť pár stovák metrov od neho, kde skratovým konaním sa rozhodol, že nejde pešo a sadol za volant jeho osobného motorového vozidla, pričom po pár minútach zazrel majáky, kde na pokyn polície zastavil a spolupracoval s policajtami, pričom si uvedomil svoju chybu, ktorú ľutuje“. V tejto zápisnici obžalovaný sám uviedol, že to bolo v najnevhodnejšej možnej chvíli, lebo len nedávno predtým dopil víno a asi bol na vrchole krivky. I z tejto výpovede je potom zrejmé, že obžalovaný v čase, kedy vypovedal pred povereným príslušníkom polície a kedy už nebol v žiadnom prípade pod vplyvom alkoholu, sám uviedol, že medzi pitím vína a odbermi bol relatívne dlhšie obdobie a nie že by obžalovaný bezprostredne pred prvým meraním požíval alkoholické nápoje, ako to uvádzal v rámci svojej neskoršej obhajoby. Z tohoto dôvodu preto krajský súd považuje tieto prvotné výpovede a záznamy príslušníkov polície za relevantné a riadne preukazujúce skutkový stav. Navyše krajský súd poznamenáva, že ako vyplýva z výpovede obžalovaného na hlavnom pojednávaní, že pred umiestnením do CPZ, policajti s obžalovaným navštívili zdravotnícke pracovisko za účelom zistenia, či je schopný umiestnenia do CPZ, že i tu mal taktiež obžalovaný možnosť žiadať o odber krvi, pričom v tomto smere žiadny dôkaz predložený zo strany obhajoby nebol.

Vo vzťahu k argumentácii, že v danom prípade mal súd zabezpečiť znalecké dokazovanie vo vzťahu k prepočtu odbúravania alkoholu, v prípade obžalovaného krajský súd poznamenáva, že v danom prípade nič nebránilo obhajobe, aby takýto dôkaz zabezpečila a predložila na hlavné pojednávanie. Krajský súd akcentuje skutočnosť, že v danom prípade ide o kontradiktórne pojednávanie, kde účastníci sú si rovní a tak isto obhajoba má možnosť zabezpečovať a predkladať dôkazy slúžiace v prospech obžalovaného, čo v danom prípade sa nestalo. I v tomto smere argumentácia obhajcu v písomných dôvodoch odvolania je teda právne irelevantná.

Jediným relevantným argumentom, ktorý uznáva krajský súd, je skutočnosť, že prvostupňový súd (samosudca) nesprávne nepriznal v prípade obžalovaného poľahčujúcu okolnosť spočívajúcu v tom, že obžalovaný pred spáchaním skutku viedol riadny život. Z výpisu ústrednej evidencie priestupkov MV SR, ako aj z evidenčnej karty vodiča vyplýva, že v prípade obžalovaného, tento má síce záznam o priestupkoch, avšak vo všetkých prípadoch ide o priestupky menej závažné, ako prekročenie rýchlosti, zlé parkovanie a pod. V žiadnom prípade tam nemá závažné porušenie dopravných predpisov a preto krajský súd je toho názoru, že v danom prípade mal správne prvostupňový súd uznať v prípade obžalovaného poľahčujúcu okolnosť v zmysle ust. § 36 písm. j/ Tr. zák., t. j. že obžalovaný viedol pred spáchaním skutku riadny život. Naproti tomu argumentáciu obhajcu obžalovaného, že mala byť priznaná i poľahčujúca okolnosť v zmysle § 36 písm. l/ Tr. zák., teda že obžalovaný sa ku skutku priznal, tento úprimne oľutoval, tak v tomto smere sa krajský súd stotožňuje so záverom prvostupňového súdu, že doznanie a oľutovanie sa musí týkať celého skutku, konkrétne i výšky nameraných hodnôt a nie ich spochybňovania a preto prvostupňový súd postupoval správne, keď túto poľahčujúcu okolnosť v prípade obžalovaného nepriznal. Samotné pochybenie pri nepriznaní poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. j/ Tr. zák. krajský súd vzal v úvahu pri svojom rozhodovaní, avšak vzhľadom na stabilitu súdnych rozhodnutí dospel k záveru, že nie je potrebné rušiť rozsudok prvostupňového súdu a nanovo ukladať taký istý trest, ako bol uložený v pôvodnom konaní, pretože toto pochybenie prvostupňového súdu nemá podstatnejší význam pre uložený trest.

Vo vzťahu k uloženému trestu krajský súd konštatuje, že obžalovanému bol uložený výchovný trest na spodnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby a to nielen v prípade výšky peňažného trestu, ale i v prípade uloženia trestu zákazu činnosti. Vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný vykonával svoju činnosť v súvislosti s vedením motorového vozidla, súdna prax jednoznačne konštatuje, že v takýchto

prípadoch je potrebné ukladať i trest zákazu činnosti, kde krajský súd poukazuje na skutočnosť, že obžalovaný v kritickom čase bol v strednom stupni opitosti, kedy riadil svoje motorové vozidlo. Výška hladiny alkoholu, ktorá sa v danom prípade pohybovala okolo 2 promile, je skutočne vysoká a i v tejto súvislosti trest zákazu činnosti podľa názoru krajského súdu je primeraný a zodpovedá súdnej praxi.

Vo vzťahu k nevypočutiu svedkov P. V. a P. N., vrátane svedka P. E., i krajský súd konštatuje, že v danom konkrétnom prípade považoval preukázaný skutkový stav za dostatočný pre rozhodnutie, kde i prípadná možnosť telefonovania medzi prvým a druhým odberom nevylučuje, ani nepotvrďuje skutočnosť, či obžalovaný fajčil alebo nefajčil. V tejto súvislosti je dôležitá výpoveď príslušníka PZ a skutočnosť, že poučil obžalovaného o tom, že sa takto nemá správať, kde namerané výsledky nie sú ničím rozdielne, ale zhruba zodpovedajú situácii tak, ako bola preukázaná. Krajský súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že na mieste činu boli výlučne obžalovaný s členmi hliadky s prístrojom, ktorý nameral hodnoty, t. j. osobou, ktorá priamo dávala fúkať obžalovanému a ktorá aj spisovala záznam.

V ostanom sa krajský súd v plnom rozsahu stotožňuje so závermi prvostupňového súdu, kde v podrobnostiach odkazuje na tieto závery uvedené v písomných dôvodoch odôvodnenia rozsudku s tým, že všetky údaje uvedené v odôvodnení odvolania, považuje krajský súd za účelové, s cieľom vyhnúť sa trestnej zodpovednosti s tým, že tieto údaje nie sú podložené žiadnym z vykonaných dôkazov. Vo vzťahu k argumentácii obhajcu obžalovaného k odbúravaniu alkoholu, krajský súd opakovane poznamenáva, že v tomto smere nepredložila obhajoba žiadny dôkaz a i z časového hľadiska je zrejme, že v danom prípade vzhľadom na osobu obžalovaného je možné, že výška hladiny alkoholu sa do ranných hodín mohla reálne odbúrať, kde bežne podľa dostupnej literatúry takého odbúranie alkoholu nie je ničím výnimočné. S poukazom potom na hore uvedené dôvody, kdeže senát Krajského súdu v Banskej Bystrici považoval odvolanie obžalovaného za nedôvodné, toto v zmysle ust. § 319 Tr. por. jednohlasne ako nedôvodné zamietol

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny ďalší opravný prostriedok.